

НИК. ВАС. РАКИТИНЪ

РОДНОТО СЕЛО.

ЗАВРЪЩАНЕ.

Море се гъне мърно и далече,
Люлѣлятъ се зазрѣлитъ полета.
Ей, черковата се провижда вече
И кжщитѣ—прѣзъ гжститѣ дървета.

Звѣнцитѣ на конетѣ пѣятъ меко.
Колата влѣзе въ уличка позната,
Раздига, прахъ, зави на лево леко
И спрѣ прѣдъ портитѣ отвждѣ чешмата

Дѣца купъ заиграни край стобора
Наоколъ, струпача се любопитни.
Додѣ да слѣза, псето джафна въ двора

И гласъ роденъ обади ми се съ радость—
О, отворете се вий, порти китни,
Вий, спомени на хврѣкналата младость!

ВЕЧЕРЕНЪ ЗВЪНЪ.

Ей, пролѣтното слънце се надвѣси
И затрептѣ надъ сини планини,
Долината дълбоко се унесе —
Вечеренъ звѣнъ звѣни.

Прѣхвѣркатъ гължбитѣ къмъ гората,
Прозрачни се разливатъ здрачини;
Молитвенъ трепетъ пълни тишината—
Вечеренъ звѣнъ звѣии

Потънало отвредъ въ зеленини
Селото бди набожно край рѣката—
Вечеренъ звѣнъ звѣни.

Селото бди: отъ ясни висини,
Чуй, богославя Господъ самъ нивята—
Вечеренъ звѣнъ звѣни